08/02/2019

Ο Άγιος που θυσίασε τα αξιώματα για την αγάπη του Χριστού

/ Επικαιρότητα

Ο Άγιος Θεόδωρος έζησε τον 4ο αιώνα και καταγόταν από τα Ευχάϊτα, μια πόλη στην περιοχή της Γαλατίας στη Μικρά Ασία. Οι γονείς του ήταν ευσεβείς Χριστιανοί και από τα παιδικά του χρόνια τον ανέθρεψαν με το μάννα των μυστηρίων της Θείας Χάριτος και τον πότισαν με τα νάματα της χριστιανικής διδασκαλίας. Του μετέδωσαν τον καρπό της αγάπης προς το Θεό και τα παραγγέλματα του Χριστού.

Ο Άγιος Θεόδωρος απέκτησε πολλά χαρίσματα, που ανέδειξαν το μεγαλείο της ψυχής του και την εσωτερική του δύναμη, η οποία στους μετέπειτα αγώνες του τον κατέστησε αληθινό ήρωα, Χριστιανό στρατιώτη. Ξεχώρισε στις μάχες για την πατρίδα και τους αγώνες για το Χριστό. Μεταξύ των χαρισμάτων που διέθετε ήταν η ευφράδεια και για το λόγο αυτό ονομαζόταν και Βρυηρρήτορας, δηλαδή βρύση της ρητορικής.

Όταν κατατάχθηκε στο στρατό, σύντομα ανελίχθηκε στα αξιώματα και κέρδισε το θαυμασμό όλων. Η φήμη του έφτασε μέχρι τον Αυτοκράτορα Λικίνιο κι εκείνος τον διόρισε Αρχιστράτηγο της Ηρακλείας του Πόντου, χωρίς να γνωρίζει ότι ήταν Χριστιανός. Ο Άγιος Θεόδωρος θεώρησε την εξουσία που του δόθηκε ως θείο δώρο και για το λόγο αυτό εργάστηκε με όλες του τις δυνάμεις ώστε να διαδώσει το λόγο του Χριστού στους συνανθρώπους του. Αγωνιζόταν καθημερινά για τη διδασκαλία της νέας πίστης, με στόχο να αυξήσει το ποίμνιο της Εκκλησίας του Χριστού. Έγινε πολέμιος της ειδωλολατρίας και του αθεϊσμού και κατάφερε σύντομα να στρέψει σχεδόν όλους τους κατοίκους της Ηράκλειας προς το Χριστιανισμό.

Ο βασιλιάς της Ρώμης Λικίνιος στο μεταξύ έμαθε για τη χριστιανική πίστη του Θεόδωρου και τη δράση του και δεν μπορούσε να το πιστέψει. Για το λόγο αυτό αποφάσισε να του ζητήσει να τον δει για να συνομιλήσουν και να προσπαθήσει να τον μεταπείσει. Του απέστειλε μια επιστολή προσκαλώντας τον να προσκυνήσει τα είδωλα και να περιπέσει στην ειδωλολατρία. Απεσταλμένοι του βασιλιά παρέδωσαν την επιστολή στο Θεόδωρο και εκείνος απάντησε καλώντας τον να έρθει στην Ηράκλεια μαζί με τα είδωλα των Θεών, καθώς υπάρχει αναταραχή εξαιτίας των Χριστιανών. Με την απάντηση αυτή ήθελε να του δείξει ότι αληθινός Θεός είναι μόνο ο Θεός των Χριστιανών και ότι διατίθεται ακόμη και να μαρτυρήσει, αν χρειαστεί, για την πατρίδα του και έτσι να την αγιάσει και να στηριχτούν, να στεριώσουν και να αυξηθούν περισσότερο οι Χριστιανοί.

Ο Αυτοκράτορας, αφού έλαβε την επιστολή, δεν αντιλήφθηκε τους σκοπούς του Θεόδωρου και ξεκίνησε για την Ηράκλεια συνοδεία οκτώ χιλιάδων στρατιωτών. Ο Άγιος στο μεταξύ στις προσευχές του παρακαλούσε το Θεό να τον βοηθήσει να ευοδωθεί ο σκοπός του. Μάλιστα είδε όραμα ένα βράδυ ότι χάλασε χωρίς κρότο η στέγη του σπιτιού και μια λάμψη ολοφώτεινη από τον ουρανό κατέβαινε πάνω του. Και άκουσε μια φωνή να του λέει: «Θάρρει, Θεόδωρε, διότι εγώ είμαι μετά σου». Όταν τελείωσε την προσευχή του, ο Άγιος κατάλαβε ότι το όραμα ήταν θεόσταλτο και ότι έφτασε η ώρα να μαρτυρήσει.

Όταν έφτασε ο Αυτοκράτορας στην πόλη, ο Θεόδωρος φόρεσε τη λαμπρή στολή

του Ρωμαίου αξιωματικού και αφού ανέβηκε στο δυνατό και στολισμένο άλογό του ξεκίνησε να συναντήσει το βασιλιά. Ο βασιλιάς κάθισε στο στολισμένο θρόνο που ο Θεόδωρος είχε τοποθετήσει στο μέγαρο και στη συνομιλία που είχαν, ο Λικίνιος εξέφρασε το θαυμασμό του για την στολισμένη πόλη της Ηράκλειας, που φαινόταν τόπος θεϊκός και ουράνιος. Κατόπιν προέτρεψε το Θεόδωρο να προβεί σε θυσίες προς τα είδωλα, με κολακείες και πολλές υποσχέσεις. Ο Θεόδωρος όμως, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά εξοργίστηκε, χωρίς όμως να το εκφράσει. Αντιθέτως ζήτησε με ευγένεια από το βασιλιά να του δώσει όλα τα είδωλα να τα πάρει στο σπίτι του, χωρίς ο Αυτοκράτορας να αντιληφθεί τι επρόκειτο να τα κάνει.

Πράγματι ο Θεόδωρος τα πήρε στο σπίτι του και τα έσπασε, τα έκοψε κομμάτια και τα μοίρασε την επόμενη μέρα στους φτωχούς. Όταν συνάντησε ξανά τον Αυτοκράτορα, ο Εκατόνταρχος Μαξέντιος με οργή κατηγόρησε το Θεόδωρο ως άπιστο και ασεβή προς τους μεγάλους θεούς, ενώ είχε δει κάποιον από τους φτωχούς να κρατά το χρυσό κεφάλι της Αρτέμιδας. Ο Αυτοκράτορας συγκλονίστηκε από τις αποκαλύψεις. Τότε ατάραχος ο Άγιος Θεόδωρος ομολόγησε την πίστη του και με σθένος είπε ότι είναι Χριστιανός, λάτρης της αληθινής θρησκείας του Χριστού. Παραδέχτηκε ότι έσπασε τα είδωλα με τη δύναμη που του έδωσε ο Χριστός, γιατί μόνο Αυτός είναι η αλήθεια, ενώ τα είδωλα είναι ψεύτικοι, ανύπαρκτοι και αδύναμοι θεοί. Και αυτό αποδείχτηκε από το γεγονός ότι έσπασαν χωρίς καμία διαμαρτυρία, χωρίς να προβάλουν καμία αντίσταση. Και αυτό δείχνει περίτρανα ότι δεν μπορούν να σώσουν κανέναν, ούτε τους εαυτούς τους. Ο Αυτοκράτορας ακούγοντας τα λόγια αυτά οργίστηκε και θύμωσε πολύ. Ξεκίνησε με γλυκόλογα και κολακείες να μεταπείσει τον Άγιο. Όμως ο Θεόδωρος δεν επηρεάστηκε από αυτά και δεν παρασύρθηκε από το δέλεαρ των αυτοκρατορικών λόγων, τηρώντας με ευλάβεια τη ρήση του Κυρίου: «Τι ωφελήσει άνθρωπον, εάν κερδίση τον κόσμον και ζημιωθή την ψυχήν αυτού, ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;» (Μαρκ. η΄, 36-37). Και για μια ακόμα φορά ομολόγησε ότι ένας είναι ο αληθινός Θεός, αυτός που τον κήρυξε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Μετά από τα λόγια αυτά ο Αυτοκράτορας δεν συγκράτησε την οργή του. Διέταξε αμέσως να βασανίσουν τον Άγιο, ο οποίος υπέμεινε για τη δόξα του Χριστού όλα τα βασανιστήρια. Τα μαρτύρια πλήθαιναν, όμως εκείνος έμενε ακλόνητος και αταλάντευτος πύργος, χωρίς διόλου να παραπονεθεί. Κατόπιν τον έκλεισαν στη φυλακή. Όμως και εκεί κράτησε ακμαίο το φρόνημά του παρά τις κακουχίες. Προσευχόταν συνεχώς «Δόξα σοι ο Θεός» και έτσι η χάρη και η δύναμη του Χριστού τον ενίσχυε και τον δυνάμωνε.

Σε μια ύστατη προσπάθεια του Αυτοκράτορα να τον μεταπείσει με κολακείες, έτσι εξαθλιωμένος που ήταν, ο Θεόδωρος με τόλμη και ηρωισμό του απάντησε ότι κανένα βασανιστήριο δεν μπορεί να τον κάνει να αλλάξει την πίστη του και να

προδώσει το Χριστό. Τότε ο τύραννος έδωσε την τελευταία του διαταγή να σταυρωθεί ο Θεόδωρος έξω από την πόλη. Τον κάρφωσαν πάνω σε ένα σταυρό και πόνους φρικτούς αισθάνθηκε ο Θεόδωρος. Όμως έμενε πιστός στο Χριστό ακόμα και την ύστατη ώρα. Μόνο προσευχόταν και παρακαλούσε να του χαρίσει δύναμη ο Θεός και να μείνει πιστός μέχρι τέλους στο μαρτύριό του.

Όλο το βράδυ έμεινε ο μάρτυρας πάνω στο σταυρό. Όλοι νόμιζαν ότι είχε πεθάνει. Όμως το πρωί βρήκαν τον Άγιο κάτω από το σταυρό τελείως καλά να χαίρει άκρας υγείας. Ένας άγγελος σταλμένος από τον ουρανό τον κατέβασε από το σταυρό και θεράπευσε όλες τις πληγές του. Πολλοί όταν είδαν το θαύμα πίστεψαν στο Χριστό και φώναξαν: «Μεγάλος ο Θεός των Χριστιανών» και παρακάλεσαν τον Άγιο: «Σε ικετεύουμε μάρτυρα του Χριστού, δέξου και μας, γιατί και εμείς είμαστε από τώρα Χριστιανοί». Ο Λικίνιος τότε έδωσε τη διαταγή να αποκεφαλισθεί ο Θεόδωρος. Ο κόσμος που παρευρισκόταν προσπάθησε να εμποδίσει τον εντεταλμένο στρατιώτη να εκτελέσει αυτή τη μιαρή πράξη, όμως ο Άγιος τον προέτρεψε λέγοντας: «Αδελφοί μου, αφήστε τον στρατιώτη και μην οργίζεσθε κατά του βασιλιά Λικινίου, διότι αυτός είναι υπηρέτης του διαβόλου. Εγώ δε, πρέπει να υπάγω προς τον αγαπημένο μου Ιησού».

Προς τον ταχυγράφο Ουαρό που παρευρισκόταν καθ’ όλη τη διάρκεια του μαρτυρίου του κοντά του, του είπε τα εξής: «Τέκνον μου, να μην αμελήσεις να γράψεις το μαρτύριό μου και την ημέραν της τελείωσής μου, προς οικοδομήν των Χριστιανών. Μετά το θάνατό μου, να πάρεις το σώμα μου και να το θάψεις στην πατρίδα μου, τα Ευχάϊτα. Χαίρε λοιπόν και ευφραίνου και πίστευε εις τον Χριστόν». Και αμέσως έσκυψε το κεφάλι του και ο στρατιώτης τον αποκεφάλισε. Έπεσε κάτω στη γη το σώμα, μα η άγια ψυχή του πέταξε στους ουρανούς. Οι δε άγγελοι του Θεού βλέποντας τη γενναιότητα του Αγίου, του μεγαλομάρτυρα, θαύμασαν και δόξασαν το Θεό.

Ευσεβείς Χριστιανοί πήραν το σώμα του Αγίου και το έθαψαν, κατά την επιθυμία του, στα Ευχάϊτα, στο πατρικό το σπίτι. Και από τότε έγιναν πολλά και μεγάλα θαύματα. Στο όνομα του Αγίου επιτελούνται εξαίσια και θαυμαστά σε όσους τον επικαλούνται και έχουν εμπιστευτεί ολοκληρωτικά τη ζωή τους στο Χριστό, στις εντολές Του και το άγιο θέλημά Του.

Πηγή: **www.romiosini.org.gr**